

stížnost dovozuje, že předpis § 45 ukládá řidiči jen, by ovládal stroj, byl pánem rychlosti, tak by jej mohl zastavit podle potřeby v době přiměřené okolnostem. To prý bylo v souzeném případě nemožné, ježto prý chlapec K. náhle a nepředvídáně vběhl do auta. Nálezací soud zjistil, že se usmrcený Vilém K. ubíral ve společnosti několika žáků ze školy domů, že si hrál s Ferdinandem O-em na koníčky, že se děti pohybovaly po silnici a že v téže době bylo na silnici aspoň pět dětí. Již tato situace na silnici vyžadovala, by si stěžovatel uvědomil, že rychle jedoucím vozidlem může ohrozit tělesnou bezpečnost dětí na silnici, a by proto věnoval řízení vozidla zvláštní pozornost, by zejména rychlost jízdy přiměřeně zmírnil tak, by byl jejím pánem a mohl, bude-li třeba, i zastavit, zejména, an musel počítati s možností, že děti jízdní dráhu včas neopustí nebo že některé dítě z nerozumu nebo z nepozornosti přeběhne před autem přes silnici. Této své základní povinnosti, uložené mu § 45 min. nař., stěžovatel nedostál, nezmírniv ani za oné nebezpečné situace, která nabádala ke zvýšené opatrnosti, rychlost svého vozidla, čímž se právě stalo, že, nemoha v osudném okamžiku auto již zastavit, zachytil Viléma K-a, vlekl ho 11 kroků po zemi a zastavil až ve vzdálenosti 44 kroků. Již toto stěžovatelovo jednání, jímž byla způsobena smrt chlapce Viléma K-a, zakládá samo o sobě skutkovou podstatu přečinu proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

Čís. 3509.

Pojem nebezpečné pohrůžky »ve smyslu § 81 tr. zák. nepředpokládá, že ohrožený byl pohrůžkou skutečně ve strach uveden; stačí že pohrůžka ublížením na těle, na svobodě, na cti nebo na majetku (§ 98 b, tr. zák.) byla objektivně způsobila vzbuditi v ohroženém důvodné obavy, zejména v tom směru, že pachatel opovězené zlo pravděpodobně ihned uskuteční.

(Rozh. ze dne 5. června 1929, Zm I 457/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. května 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a přestupky podle § 312, 468 a 411 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů :

Proti výroku rozsudku, že se obžalovaný zprotivil vrchnostenským osobám i nebezpečnou pohrůžkou, zejména vyhrůžkou, »že je oddělá«, namítá stížnost, že o »nebezpečné pohrůžce« po rozumu § 81 tr. zák. nelze mluvit, an žádný ze svědků (ze strážníků, jímž bylo vyhrožováno) nepotvrdil, že měl strach, že dojde skutečně ke splnění pohrůžky. Námitce, již jest zkoumati s hlediska zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., nelze přiznati oprávnění. Stížnost jest na omylu, majíc za to, že pojem »nebezpečné pohrůžky« ve smyslu § 81 tr. zák. předpokládá, že ohro-

žený byl pohrůzkou skutečně ve strach uveden. »Nebezpečná pohrůžka« podle § 81 tr. zák. vyžaduje jen, by pohrůžka ublížením na těle, na svobodě, na cti nebo na majetku (§ 98 b) tr. z.) byla objektivně způsobilou vzbuditi v ohroženém důvodné obavy, zejména v tom směru, že pachatel opovězené zlo pravděpodobně ihned uskuteční (rozh. sb. n. s. čís. 2555). Že vyhrůžky obžalovaného nebyly tohoto rázu, stížnost sama netvrdí. Ostatně jest poznamenati, že policejní strážník František V., jemuž se obžalovaný podle výroku rozsudkového zprotivil též »nebezpečnou pohrůzkou, jako svědek výslovně potvrdil, že měl strach, že obžalovaný, jenž již dříve jednou po něm střílil, vyhrůžku uskuteční.

Čís. 3510.

Odvolání do výroku o podmíněčném odsouzení, jež nebylo přiznáno proto, že od odsouzení obžalovaného pro trestný čin spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných neuplynulo dosud 10 let (§ 2 zákona čís. 562/1919), jest nepřípustné.

(Rozh. ze dne 5. června 1929, Zm I 686/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 8. října 1928, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí podle § 85 a) tr. zák.; odvolání obžalované do výroku o podmíněčném odsouzení odmítl z těchto

důvodů:

Odvolání obžalované do výroku, jímž jí nebyl povolen podmíněný odklad trestu, je nepřípustné. Podmíněný odklad trestu shledal soud vyloučeným vzhledem k tomu, že obžalovaná byla odsouzena mimo jiné též pro krádež, spáchanou z pohnutek nízkých a nečestných a od výkonu trestu neuplynulo ještě 10 let. Zmatečnou stížností obžalovaná tento výrok rozsudkový nenapadá. Odvolání je nepřípustné a bylo je proto odmítnouti.

Čís. 3511.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Trestný čin podle § 14 čís. 1 zákona je dokonán již předsevzetím pobuřování, pronesením závadných výroků bez ohledu na to, jaký dojem, účinek a výsledek v posluchačstvu přivodí.

Pojem »pobuřování« nevyžaduje řeč vášnivou, opakování týchž myšlenek týmiž nebo podobnými slovy, aby posluchači byli »zpracováni« v intencích řečnickových. I zdánlivě klidnou, prostou řečí, pronesenou třeba spíše s hlediska hospodářského než politického, může býti podle úmyslu řečníka mysl posluchačů sváděna k úvahám zahroceným proti vlastnímu státu pro jeho vznik, proti jeho samostatnosti, ústavní jednotnosti nebo demokraticko-republikánské formě.